

บทที่ ๑

ทิศทางของยุทธศาสตร์ชาติและการชี้แนวทางยุทธศาสตร์ (National Strategic Direction and Guidance)

๑. ทิศทางของยุทธศาสตร์ชาติ ทิศทางของยุทธศาสตร์ชาติถือเป็นจุดร่วมในการรวบรวมและประสานสอดคล้องกิจกรรมต่าง ๆ ของคณะเสนาธิการร่วม, ผู้บังคับหน่วยกำลังรบทุกประเภท, เหล่าทัพทุกเหล่าทัพ และส่วนสนับสนุนการรบต่าง ๆ ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และมีความสอดคล้องกัน หรืออาจกล่าวให้ครอบคลุมทุกส่วนในภาพรวมคือ ทิศทางของยุทธศาสตร์ชาติเป็นตัวกำหนดทิศทางของกระบวนการและผลผลิตของงานต่าง ๆ ที่ต้องกระทำเพื่อให้เป็นไปตามที่ผู้กำหนดนโยบาย (ในตำราฉบับนี้คือ ประธานาธิบดีสหรัฐ, รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม และผู้บัญชาการกองกำลังรบร่วม) ได้ให้แนวทางไว้ การชี้แนวทางยุทธศาสตร์มีความมุ่งหมายเพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายในระดับต่าง ๆ ของชาติ คือ เป้าหมายระยะยาว (Long Term Objectives) และเป้าหมายระยะกลาง (Intermediate Objectives) ด้วยการกำหนดจุดมุ่งหมาย (Ends) และเครื่องมือ/ทรัพยากร (Means) ในขณะที่หน่วยงานต่าง ๆ ทั้งหน่วยงานทางทหาร และหน่วยงานอื่น ๆ ที่ไม่ใช่หน่วยงานทางทหาร ทั้งภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้องจะร่วมกันกำหนดวิธีการ (Ways) เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายตามที่ผู้ให้นโยบายได้ให้แนวทางไว้ ในมุมมองของพลังอำนาจทางทหารแล้ว การชี้แนวทางยุทธศาสตร์นี้รวมไปถึงการใช้ปัจจัยใด ๆ

การวางแผนการทัพ

ที่จะทำให้บรรลุจุดมุ่งหมาย (Ends) และแนวทางในการจัดสรรทรัพยากรและกำลังทหารที่มีอยู่ (Means) ด้วย

๑.๑ การชี้แจงนำทางยุทธศาสตร์จากผู้กำหนดนโยบายทั้งพลเรือนและทหาร เป็นเงื่อนไขเบื้องต้นที่ต้องมีก่อนที่จะพัฒนาแผนการทัพ (Military Campaign Plan) ซึ่งผู้กำหนดนโยบายจะให้การชี้แจงนำทางยุทธศาสตร์ผ่านทางยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติ (National Security Strategy: NSS), นโยบายของผู้นำประเทศ และเอกสารยุทธศาสตร์อื่น ๆ ร่วมกับคำแนะนำเพิ่มเติมจากสมาชิกคนอื่น ๆ ของสภาความมั่นคงแห่งชาติ (National Security Council: NSC) ซึ่งเป็นเวทีอภิปรายหลักในการประสานงานผู้บริหารหน่วยงานและสำนักงานต่าง ๆ เพื่อร่วมกันพัฒนาและหาแนวทางในการแปลงนโยบายความมั่นคงแห่งชาติไปสู่การปฏิบัติ ระบบสภาความมั่นคงแห่งชาติ (The NSC System) จะทำหน้าที่ให้คำแนะนำแก่ผู้กำหนดนโยบาย ในการบูรณาการนโยบายด้านความมั่นคงในทุกแง่มุมที่อาจจะมีผลกระทบต่อชาติทั้งในประเทศและต่างประเทศ การทหาร การข่าว และเศรษฐกิจ (ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ)

สภาความมั่นคงแห่งชาติ พัฒนานโยบายทางเลือก (Policy Options), พิจารณาผลกระทบ ประสานปัญหาในระดับยุทธการ (รวมปัญหาที่มีลักษณะใกล้เคียงเข้าด้วยกัน) ที่ต้องให้การพิจารณาร่วมกันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง พัฒนาคำชี้แนะเพื่อเสนอต่อผู้กำหนดนโยบายและติดตามการดำเนินการตามนโยบาย สภาความมั่นคงแห่งชาติพิจารณาแนวทางการปฏิบัติที่มีแนวโน้มที่จะใช้ได้จริงทุกแนวทาง เพื่อเสนอเป็นทางเลือกที่มีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนให้กับคณะที่ปรึกษานำไปถกแถลงเพื่อให้ผู้กำหนดนโยบายเป็นผู้ตกลงใจขั้นสุดท้าย สหรัฐอเมริกาจะมี Presidential Policy Directive (PPDs) คือ การสั่งการของประธานาธิบดี ในเรื่องของยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติ (PPD เป็นคำที่ใช้ในสมัยประธานาธิบดี Barrack Obama ในปัจจุบันเอกสารนี้รัฐบาล Donald Trump เรียกว่า Presidential Memorandums)

ซึ่งริเริ่มโดยประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา เพื่อเสริมสร้างความมั่นใจว่านโยบายที่เป็นทางเลือกทุกนโยบายจะได้รับการพิจารณาอย่างเป็นรูปธรรมในทุกขั้นตอนของกระบวนการกำหนดนโยบาย นโยบายที่ผ่านการตกลงใจในขั้นตอนนี้จะเป็นพื้นฐานหรือจุดเริ่มต้นสำหรับการวางแผนทางทหาร และการจัดทำโครงการทางทหารต่างๆ (Military Planning and Programming) ยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติ (National Security Strategy: NSS) ของประเทศสหรัฐอเมริกาฉบับล่าสุดพิมพ์เมื่อปี ค.ศ. ๒๐๑๗ (พ.ศ. ๒๕๖๐)

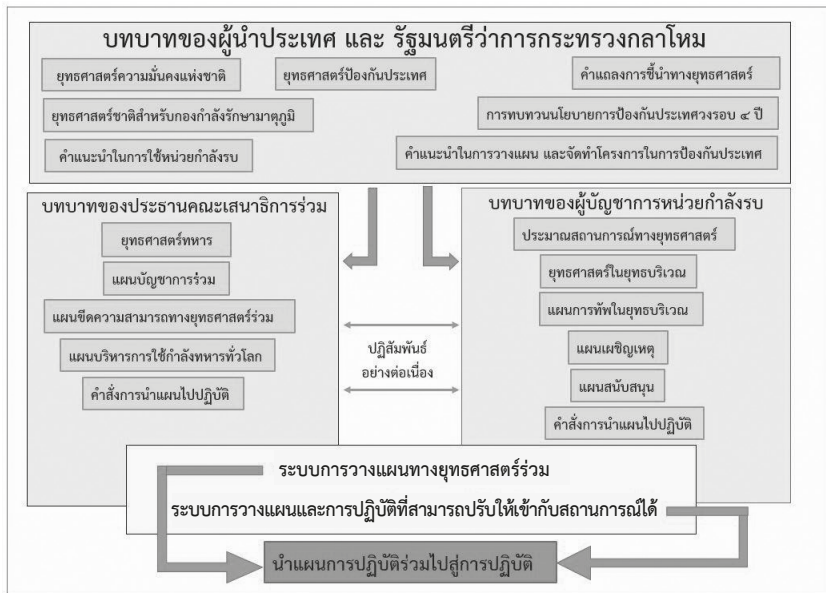
๑.๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม (Secretary of Defense: Secdef) รับผิดชอบในการพัฒนายุทธศาสตร์ป้องกันประเทศ (National Defense Strategy: NDS) โดยพิจารณากำหนดความมุ่งหมาย (Goals) ของนโยบายความมั่นคงอย่างกว้างๆ รวมทั้งจัดลำดับความสำคัญสำหรับการพัฒนากำลังทหาร การใช้กำลัง และการดำรงสภาพของกองกำลัง โดยยึดเอายุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติเป็นพื้นฐาน ยุทธศาสตร์ป้องกันประเทศนี้จะพรรณนาถึงนโยบายอย่างกว้างๆ และบริบททางยุทธศาสตร์ในพื้นที่ปฏิบัติการของกระทรวงกลาโหม และกำหนดลักษณะพิเศษในการวางแผนที่สำคัญในระดับกระทรวง (key planning parameters) รวมทั้งกำหนดลำดับความสำคัญยุทธศาสตร์ป้องกันประเทศนี้ แต่เดิมทางสหรัฐอเมริกายังไม่ได้กำหนดไว้ในกฎหมาย จนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๕๔๙ จึงได้กำหนดไว้เป็นปีแรก

๑.๓ หน.คณะเสนาธิการร่วม (Chairman of the Joint Chief of Staff: CJCS) รับผิดชอบพัฒนายุทธศาสตร์ทหาร (National Military Strategy: NMS) ซึ่งสามารถกำหนดทิศทางยุทธศาสตร์ให้กับกองทัพสหรัฐอเมริกาเพื่อสนับสนุนยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติ (NSS) และยุทธศาสตร์ป้องกันประเทศ (NDS) เอกสารฉบับนี้จะอธิบายถึงวิธีการ (ways) และเครื่องมือ (means) ที่ใช้ในการป้องกันประเทศ ยับยั้งความขัดแย้งและการถูกจู่โจมอย่างไม่คาดคิด และมีชัยเหนือศัตรูที่คุกคามประเทศ คุกคามกำลังฝ่ายเรา พันธมิตร และชาติที่

การวางแผนการทัพ

เป็นมิตร ยุทธศาสตร์ทางทหารฉบับล่าสุดของสหรัฐอเมริกา พิมพ์เผยแพร่ในปี ค.ศ. ๒๐๑๘ (พ.ศ. ๒๕๖๑)

๑.๔ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหม เป็นผู้นำการจัดทำการทบทวนการป้องกันประเทศในวงรอบสี่ปี (Quadrennial Defense Review: QDR) ซึ่งเป็นแนวทาง/เป็นข้อมูลเพิ่มเติมให้กับกระทรวงกลาโหม โดย QDR จะอธิบายถึงสภาพแวดล้อมทางยุทธศาสตร์ใน ๒๐ ปีข้างหน้า และกระทรวงกลาโหมจะต้องเตรียมแผนการต่าง ๆ ให้พร้อมรับกับสภาพแวดล้อมทางยุทธศาสตร์ที่ได้เปลี่ยนแปลงไป กล่าวโดยสรุปคือ เอกสารนี้จะให้แนวทางที่สนับสนุนความพยายามของกระทรวงกลาโหมในการที่จะรับมือกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไปในอนาคต และเป็นแหล่งข้อมูลที่มีประโยชน์ที่ให้การชี้แนะการวางแผนในระยะยาวแก่หน่วยงานต่าง ๆ ของกระทรวงกลาโหม

รูปที่ ๑ ทิศทางของยุทธศาสตร์ชาติ และการชี้แนะ (National Strategic Direction and Guidance)

๒. คำแนะนำทางการทหารในระดับชาติ (National Military Guidance)

๒.๑ แผนบัญชาการรวม (Unified Command Plan: UCP)

ซึ่งจัดเตรียมโดยหัวหน้าคณะเสนาธิการร่วม นำเสนอต่อประธานาธิบดี/ผู้กำหนดนโยบายให้ความเห็นชอบและออกเป็นเอกสารเพื่อเป็นจุดเริ่มในการทำคำแนะนำเริ่มต้น (basic guidance) ให้แก่ผู้บังคับบัญชาหน่วยกำลังรบทุกหน่วย แผนบัญชาการรวมจะกำหนดภารกิจความรับผิดชอบต่างๆ ของหน่วยบัญชาการรบ อธิบายถึงขอบเขตพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ในความรับผิดชอบของผู้บัญชาการหน่วยกำลังรบที่รับผิดชอบในพื้นที่นั้นๆ (Geographic Combatant Commanders) และระบุพื้นที่ในความรับผิดชอบของผู้บัญชาการหน่วยกำลังรบตามพันธกิจ (Functional Combatant Commander) เป็นการเฉพาะ แผนบัญชาการรวมจะสร้างโครงสร้างการบังคับบัญชาที่ยืดหยุ่นสามารถปรับเปลี่ยนให้สอดคล้องกับความต้องการของยุทธศาสตร์ความมั่นคงแห่งชาติได้อย่างรวดเร็ว ตามกฎข้อบังคับทางทหารของสหรัฐฯ กำหนดว่าประธานคณะเสนาธิการร่วม ต้องทบทวนแผนบัญชาการรวม (UCP) ทุกสองปี และรายงานการเปลี่ยนแปลงที่เสนอแนะต่อประธานาธิบดี โดยผ่านทาง รมว.กท.

๒.๑.๑ สหรัฐอเมริกามีหน่วยบัญชาการรบแบ่งตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์มีอยู่ ๖ หน่วยบัญชาการรบ (Geographic Combatant Command: GCC) ดังนี้ คือ US Africa Command (USAFRICOM), USCENTCOM (USCENTCOM), US European Command (USEUCOM), US Northern Command (USNORTHCOM), US Pacific Command (USPACOM) และ US Southern Command (USSOUTHCOM) แผนบัญชาการรวมจะแบ่งมอบภารกิจให้แก่หน่วยบัญชาการรบทางภูมิศาสตร์เหล่านี้ และมอบพื้นที่รับผิดชอบทางภูมิศาสตร์ (Area of Responsibility: AOR) หน่วยบัญชาการรบ

การวางแผนการทัพ

ทางภูมิศาสตร์เหล่านี้ มีหน้าที่รับผิดชอบต่อการปฏิบัติการทางทหารทุกชนิด ภายในพื้นที่ที่ได้รับมอบหมายไว้

๒.๑.๒ สหรัฐอเมริกา มีหน่วยบัญชาการรบแบ่งตามพันธกิจ (Functional Combatant Commands: FCC) ๓ หน่วย หน่วยเหล่านี้ได้รับมอบหมายภารกิจไปทั่วโลก ปฏิบัติตามพันธกิจโดยไม่ต้องคำนึงถึงพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ หน่วยบัญชาการเหล่านี้คือ U.S.Special Force Operation Command: USSOCOM, U.S.Strategic Command: USSTRATCOM และ U.S.Transportation Command: USTRANSCOM

๒.๒ คำแนะนำในการใช้หน่วยกำลังรบ (Guidance for Employment of the Force: GEF) ซึ่งจัดทำโดย รมว.กท. และได้รับการอนุมัติโดยประธานาธิบดีสหรัฐฯ GEF นี้ เปลี่ยนผ่านการวางแผนของกระทรวงกลาโหม จากเดิมวิธีการที่เน้นการตอบสนองของสถานการณ์ฉุกเฉิน (Contingency - centric approach) เป็นแนวทางที่ตอบสนองยุทธศาสตร์ (Strategy - centric approach) แทน ซึ่งจะบังคับให้ผู้บัญชาการหน่วยกำลังรบ (CCDRs) จำเป็นต้องจัดทำยุทธศาสตร์ในยุทธบบริเวณ (Theater Strategy) ขึ้นมา ซึ่งยุทธศาสตร์ในยุทธบบริเวณนี้ จะอธิบายถึงสภาพสุดท้ายทางยุทธศาสตร์ (strategic end state) ที่ต้องการบรรลุในยุทธบบริเวณใดยุทธบบริเวณหนึ่ง และจะต้องสอดคล้องกับทิศทางของยุทธศาสตร์ชาติ (Strategic Direction) ที่ได้กำหนดไว้ นอกจากนี้ ยังกำหนดว่าการตอบสนองต่อสถานการณ์ฉุกเฉิน โดยให้พิจารณาสถานการณ์ฉุกเฉินนั้นเป็น Branches ของแผนเผชิญเหตุ สำหรับแผนการทัพในยุทธบบริเวณนั้นๆ GEF จะทำการพัฒนาคู่ขนานไปกับแผนขีดความสามารถทางยุทธศาสตร์ร่วม (Joint Strategic Capability Plan: JSCP) เพื่อให้มั่นใจว่าเป็นคำแนะนำที่ได้มาจากการพิจารณาจากผู้นำระดับสูงอย่างครบถ้วนสมบูรณ์ ทั้งจาก รมว.กท. (SecDef) และหัวหน้าคณะเสนาธิการร่วม

คำแนะนำในการใช้หน่วยกำลังรบให้คำแนะนำต่อผู้บังคับหน่วยกำลังรบเพื่อสนับสนุนการพัฒนาแผนในหัวข้อต่อไปนี้

- จัดลำดับความสำคัญของสภาพสุดท้ายที่ต้องการทางยุทธศาสตร์ (Strategic End State Conditions) เพื่อใช้ในการวางแผนการทัพ (Campaign Planning)

- สมมุติฐานทางยุทธศาสตร์ (Strategic Assumptions)
- จัดลำดับความสำคัญของการวางแผนเผชิญเหตุตามภาพร่างเหตุการณ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น (Scenarios) และสภาพสุดท้ายที่ต้องการ (End States)

- ท่าทีของสถานการณ์ในภูมิภาค/กองกำลังต่าง ๆ ทั่วโลก (Global Posture) และการจัดการกำลังรบในพื้นที่ที่มีกองกำลังของสหรัฐฯ อยู่ตามที่ต่าง ๆ ทั่วโลก (Global Posture Management)

- ลำดับความสำคัญของความร่วมมือทางความมั่นคงกับประเทศภูมิภาคต่าง ๆ

- นโยบายของกระทรวงกลาโหม และนโยบายทางด้านอาวุธนิวเคลียร์ของสหรัฐฯ

คำแนะนำในการใช้หน่วยกำลังรบ (Guidance on Employment of the Force)

๑. บทนำ
๒. บริบททางยุทธศาสตร์, ลำดับความสำคัญในด้านต่าง ๆ ของเวทีโลก, และสมมุติฐานทางยุทธศาสตร์ (Strategic Context, Global Priorities, and Strategic Assumptions)
๓. ทรัพยากรและกองกำลัง (Resources and Forces)
๔. ท่าที/แนวทางด้านความมั่นคงของโลก (Global Defense Posture)
๕. โครงสร้างของแผนการทัพ (Global Planning Construct)
๖. แนวทางการวางแผนทั่วไป (General Planning Guidance)
๗. คำแนะนำในการวางแผนสำหรับหน่วยกำลังรบในลักษณะพันธกิจ (Functional Planning Guidance)
๘. คำแนะนำในการวางแผนสำหรับแต่ละภูมิภาค (Regional Planning Guidance)
๙. คำแนะนำในการนำไปสู่การปฏิบัติจริง (Implementation Guidance)
๑๐. การประเมินผลการปฏิบัติ (Assessments)

ผนวกต่าง ๆ

- A - สถานการณ์การวางแผนใน Scenarios ที่อ่อนไหว/เปราะบาง (Sensitive)
- B - คำแนะนำในการใช้อาวุธนิวเคลียร์
- C - ความร่วมมือทางด้านความมั่นคง และทรัพยากรต่าง ๆ (Security Cooperation Tools and Resources)
- D - ระเบียบปฏิบัติเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในคำแนะนำในการใช้หน่วยกำลังรบ (GEF)
- E - ภาพสุดท้ายที่ต้องการทางยุทธศาสตร์ ในระดับยุทธบริเวณและระดับโลก (Global and Theater)
- F - การเปลี่ยนแปลงท่าทีทางความมั่นคงของโลกที่ได้รับการอนุมัติ/เห็นชอบแล้ว

การอ้างอิง
อภิธานศัพท์
คำย่อ

รูปที่ ๒ หัวข้อต่าง ๆ ในคำแนะนำในการใช้หน่วยกำลังรบ (Guidance on Employment of the Force)

จากรูปที่ ๒ ในหัวข้อที่ ๗ คำแนะนำในการวางแผนสำหรับผู้บังคับหน่วยกำลังรบในลักษณะพันธกิจ ส่วนในหัวข้อที่ ๘ คำแนะนำในการวางแผนสำหรับแต่ละภูมิภาค จะเป็นของหน่วยที่แบ่งตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ที่รับผิดชอบในแต่ละภูมิภาคของโลก จะแบ่งตามประเภทของหน่วยโดยเฉพาะเจาะจง โดยจะแนะนำแนวทางตามหัวข้อดังนี้ :

- ความต้องการด้านการวางแผน - หมายรวมถึงการวางแผนสำหรับเหตุการณ์สำคัญเฉพาะพื้นที่ (planning scenario) ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น โดยเฉพาะเจาะจงด้วย
- บริบททางยุทธศาสตร์ (Strategic Context) บริบททางยุทธศาสตร์ในที่นี้ไม่ใช่แค่ลอกมาจากหน่วยเหนือหรือที่อื่น ๆ เพียงเท่านั้น แต่เป็นการพิจารณาพื้นที่รับผิดชอบ (Area of Responsibility: AOR) ของหน่วยในกรอบที่กว้างขึ้นกว่าเดิม
- จัดลำดับความสำคัญของสภาพสุดท้าย (End State) ที่ต้องการ - GEF แยกการจัดลำดับความสำคัญของสภาพสุดท้ายที่ต้องการของยุทธศาสตร์ในยุทธบริเวณ สำหรับหน่วยกำลังรบที่รับผิดชอบพื้นที่ตามภูมิศาสตร์ (GCCs) และสำหรับหน่วยกำลังรบที่ปฏิบัติตามพันธกิจ (FCCs) จะเป็นการจัดลำดับความสำคัญของสภาพสุดท้ายที่ต้องการของยุทธศาสตร์ในภาพรวมทั่วโลก
- สมมุติฐานของยุทธศาสตร์ในยุทธบริเวณ (Theater Strategic Assumptions) สมมุติฐานเหล่านี้จะจำกัดจุดสนใจ (focused) ของสมมุติฐานทางยุทธศาสตร์ของบทที่ ๒ ให้แคบลง (ทำให้การวางแผนในยุทธบริเวณง่ายขึ้น - ผู้แปล)
- ลำดับความสำคัญในการวางแผนการทัพ (Campaign Planning Priorities) - คำแนะนำนี้จัดกลุ่มประเทศและองค์กรต่าง ๆ ตามความเหมาะสม

การวางแผนการทัพ

เป็นกลุ่มพันธมิตรระดับภูมิภาคที่สำคัญ กลุ่มผู้สนับสนุนหลักและผู้เข้าร่วมในการปฏิบัติการและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง (actors) ที่ควรจับตามอง

- คำแนะนำในการวางแผนเพิ่มเติม
- ความต้องการแผนเผชิญเหตุ - คำแนะนำเฉพาะสำหรับการวางแผนเผชิญเหตุในบางพื้นที่ รวมถึงระดับของการวางแผน (Level of Planning requirement) ว่าเป็นความต้องการในระดับใด (ยุทธศาสตร์ หรือยุทธการ)

• สำหรับความต้องการแผนเผชิญเหตุ รมว.กท. อาจออกแถลงการณ์การชี้แนวทางยุทธศาสตร์ (Strategic Guidance Statement: SGS) เพื่อปรับปรุงคำแนะนำในการใช้หน่วยกำลังรบ (GEF) แถลงการณ์ฉบับนี้จะกล่าวถึงสถานการณ์ที่ไม่คาดคิดว่าจะเกิดขึ้น หรือการปรับปรุงแก้ไขต่อคำแนะนำการใช้หน่วยกำลังรบ (GEF) แถลงการณ์การชี้แนวทางยุทธศาสตร์นี้ (SGS) จะจำกัดจำนวนเท่าที่จำเป็นเท่านั้น อาจใช้เพื่อการสั่งการให้กระทรวงต่างๆ พัฒนาทางเลือก หรือแผนเพื่อรับมือกับวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้น หรือเพื่อป้องกันไม่ให้อาการการณ์ลุกลามกลายเป็นวิกฤตขึ้นมา

๒.๓ **แผนขีดความสามารถทางยุทธศาสตร์ร่วม (Joint Strategic Capabilities Plan: JSCP)** ให้แนวทางที่เฉพาะเจาะจงสำหรับผู้บัญชาการหน่วยกำลังรบ (Combatant Commanders: CCDRs) โดยการเปลี่ยนสภาพสุดท้ายที่ต้องการตามนโยบายทางยุทธศาสตร์ที่ได้กำหนดไว้ (Strategic Policy End States) ใน GEF ให้เป็นแผนการทัพทางทหาร (Military Campaign) และแนวทางในการวางแผนเผชิญเหตุ นอกจากนี้ JSCP ยังสามารถจัดสรรกำลังสำหรับการวางแผนโดยใช้ความรู้ของการใช้กำลังในปัจจุบันและที่ประมาณการไว้ล่วงหน้าในการสนับสนุนปฏิบัติการที่กำลังดำเนินอยู่

แผนขีดความสามารถทางยุทธศาสตร์ร่วม (Joint Strategic Capabilities Plan)

๑. บทนำ (Introduction)
๒. บริบททางยุทธศาสตร์และลำดับความสำคัญในระดับโลก (Strategic Context and Global Priorities)
๓. ทรัพยากรและกองกำลัง (Resources and Forces)
๔. ท่าทีในด้านความมั่นคงของโลก (Global Defense Posture)
๕. ความต้องการในการวางแผนการทัพ (Campaign Plan Requirement)
๖. ความต้องการในการวางแผนทั่วไป (General Planning Requirements)
๗. คำแนะนำในการวางแผนของหน่วยบัญชาการรบแบบพันธุกิจ (Functional Planning Guidance)
 - STRATCOM
 - SOCOM
 - TRANSCOM
 - เหล่าทัพ, หน่วยงานทางด้านความมั่นคง, NGB
๘. แนวทางในการวางแผนของหน่วยบัญชาการรบแบ่งตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์
 - NORTHCOM
 - SOUTHCOM
 - PACOM
 - CENTCOM
 - EUCOM
 - AFRICOM
๙. คำแนะนำในการนำแผนไปสู่การปฏิบัติจริง (Implementation Guidance)
๑๐. แนวทางในการประเมินผลการปฏิบัติ (Assessment Guidance)

รูปที่ ๓ เนื้อหาของแผนขีดความสามารถทางยุทธศาสตร์ร่วม (JSCP)

แผนขีดความสามารถทางยุทธศาสตร์ร่วม (JSCP) กำหนดให้
ผู้บัญชาการหน่วยกำลังรบตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์พัฒนาแผนการทัพใน
ยุทธบริเวณ (Theater Campaign Plan: TCP) เพื่อสนับสนุนยุทธศาสตร์ใน

การวางแผนการทัพ

ยุทธบริเวณ การวางแผนที่มุ่งเน้นไปในทางยุทธศาสตร์ (Strategy - Centric Planning) ถือเป็นหัวใจของการขับเคลื่อนแนวทางในการแก้ปัญหาเชิงรุกเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาต่างๆ เกิดขึ้นด้วยแผนเผชิญเหตุ (Contingency Plan) สำหรับไว้ตอบสนองต่อสิ่งต่างๆ ในกรณีที่ไม่เป็นไปตามแผนที่ได้วางไว้ เจตนาารมณ์ของแผนการทัพบในยุทธบริเวณ (TCP) คือ การแปลงยุทธศาสตร์ของผู้บัญชาการหน่วยกำลังรบ (CCDR) ให้เป็นปฏิบัติการต่างๆ แผนการทัพบในยุทธบริเวณ ระบุถึงสภาพของกำลังในยามปกติ (steady - state force) และทรัพยากรที่ต้องการ และยังระบุความคลาดเคลื่อนที่แตกต่างไปจากแนวทางที่ต้องการที่ได้กำหนดไว้ (desired steady state) ซึ่งความคลาดเคลื่อน/เบี่ยงเบนเหล่านี้จะต้องถูกจัดการด้วยแผนเผชิญเหตุ (branch plans) แผนการทัพบในยุทธบริเวณถูกสร้างขึ้นมาเพื่อให้บรรลุผลดังต่อไปนี้

- บูรณาการกิจกรรมในเฟส o (shaping) โดยตรงเพื่อสนับสนุนแผนเผชิญเหตุที่ได้เลือกไว้ด้วยความร่วมมือในการจัดการปรับแต่ง (shaping) และความร่วมมือทางด้านความมั่นคง (security) อย่างกว้างๆ ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้เกิดขึ้นระหว่างการปฏิบัติการในห้วงที่ยังไม่เกิดสถานการณ์
- ตรวจสอบให้แน่ใจว่าการปฏิบัติและคำพูดของผู้บังคับหน่วยบัญชาการรบ (CCDR) มีการผสมผสานกันอย่างสมบูรณ์ เพื่อสื่อสารข้อความที่ชัดเจนแก่พันธมิตรของเราที่มีอยู่ทั่วโลก (ทั้งฝ่ายเดียวกันและฝ่ายตรงข้าม)
- เชื่อมโยงท่าทีที่เปลี่ยนแปลงเข้ากับยุทธศาสตร์โลก และยุทธศาสตร์ภูมิภาคของกระทรวงกลาโหม (DoD's Global and Regional Strategies) และจัดให้มีเครื่องมือที่สามารถประเมินซ้ำในจุดที่ต้องการการเปลี่ยนแปลงท่าทีได้อย่างต่อเนื่อง (reassessing posture needs) ปรับปรุงความต้องการที่ตรวจพบ และปรับปรุงยุทธศาสตร์โลกของกระทรวงกลาโหม และยุทธศาสตร์ภูมิภาคให้สอดคล้องสัมพันธ์กัน
- เปิดทางให้กระทรวงกลาโหมทำการประสานสอดคล้องยุทธศาสตร์ในยุทธบริเวณต่างๆ ด้วยลำดับความสำคัญที่เป็นปัจจุบัน เพื่อการจัดสรรทรัพยากรได้อย่างเหมาะสม

แผนขีดความสามารถทางยุทธศาสตร์ร่วม (JSCP) ซึ่งทำให้องค์กรกำลังรบในลักษณะพันธกิจ (Functional Combatant Command) และในบางกรณีเป็นหน่วยบัญชาการรบตามพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ (Geographic Combatant Commands) จัดทำแผนการทัพแบบไร้พรมแดน (Global Campaign Plans: GCP) ซึ่งมีไว้สำหรับภารกิจที่มีความเชื่อมโยงกับพื้นที่ในความรับผิดชอบของหน่วยบัญชาการภาคพื้นของสหรัฐอเมริกาที่วางไว้ตามภูมิภาคต่างๆ ทั่วโลก เมื่อถึงเวลานั้น GCCs และ Fccs ที่เหลืออยู่ จะกลายเป็นหน่วยที่ให้การสนับสนุนต่อผู้บังคับหน่วยกำลังรบ (CCDR) ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบแผนการทัพไร้พรมแดน (Global Campaign Plan: GCP) นี้ ผู้บังคับหน่วยกำลังรบซึ่งรับผิดชอบ GCP นี้ จะเป็นผู้รับผิดชอบในการประสานงานและประสานสอดคล้องปฏิบัติการต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเวลาเดียวกันของผู้บังคับหน่วยกำลังรบหน่วยอื่นๆ ในที่ต่างๆ กัน เช่นเดียวกับหน่วยงานทางความมั่นคงอื่นๆ ที่จะต้องเข้าปฏิบัติการเป็นส่วนหนึ่งของภารกิจในระดับโลก/ภารกิจไร้พรมแดนนี้ ตัวอย่างของภารกิจโลก เช่น

- สงครามต่อต้านผู้ก่อการร้าย
- ไวรัสไข้หวัดใหญ่ระบาดทั่วโลก
- การทำสงครามกับอาวุธที่มีอำนาจทำลายล้างสูง (Weapon of Mass Destruction: WMD)
- การป้องปรามทางยุทธศาสตร์ (Strategic Deterrence) และการโจมตีแบบไร้พรมแดน (Global Strike)
- พื้นที่ในโลกลิเบีย
- กิจการอวกาศ

